

Mephitis Westermanni,

et nyt Stinkdyr fra Brasilien.

Ved

J. Reinhardt.

Med en Tavle.

Der har vel allerede i længere Tid foreligget Angivelser af adskillige Reisende, som vise, at der forekommer et Stinkdyr i Mellebrasilien paa den store indre Høislette hiinsides Serra do Espinhaço og denne Bjergkjedes nordlige Udløbere, ja at det endog gaacr op til Omegnen af Byen Bahia, altsaa til 13° S. B. Gjennemlæser man imidlertid disse forskjellige Beretninger, finder man, at det ogsaa netop kun er Forekomsten af et saadant blandt Brasilianerne under Navn af Jaritataca, Jaratataca eller Jaraticaca bekjendt Dyr¹⁾, som derved godtgjøres, men at de Forfattere, der omtale det, iøvrigt ikke have seet sig istand til at meddele nærmere og fyldestgjørende Oplysninger om det.

Saaledes nævner rigtignok A. de Saint-Hilaire i sin første Reiseberetning Jaratataca'en blandt de Pattedyr, der forekomme i de svagt befolkede Egne langs San-Franciscofloden i den nordlige Deel af Provindsen Minas geraes, og beretter sammesteds, at han fremdeles under sit Ophold i Minas novas paa en ved Floden Arassuahy liggende Landeendom, Boa vista da barra de Calhão, har havt Leilighed til at overbevise sig om dens Forekomst ogsaa i denne Deel af den ovennævnte Provinds, idet nemlig et af Vaaningshusets Værelser i en meget besværende Grad havde været befængt med Stanken, som et slikt Dyr havde udbredt i det flere Dage før hans Ankomst, og som trods Vaskning og Rygning ikke havde været til at udrydde.²⁾ Men han giver ikke nogetsteds i sin Reisebeskrivelse en Beskrivelse af dette Dyr, og det fremgaacr af hele Fremstillingen, at han selv aldrig har seet det.

Omtrent paa samme Maade er det gaaet vor Landsmand, Professor Dr. P. W. Lund. I de tidligste af de „Fortegnelser paa Pattedyrene i Rio das Velhas Floddal“, der til for-

¹⁾ Efter Spix og Martins skal Stinkdyret i Provindsen Minas fremdeles bære Navnet Mariticaca og Maritafede; jeg skulde imidlertid dog troe, at disse Benævnelser, der nok oprindelig tilhøre visse Insekter, de saakaldte Bombardeerbiller (*Brachinus*), ialfald kun i ganske enkelte Tilfælde bruges om Jaratataca'en, og jeg selv har aldrig hørt dem.

²⁾ Voyages dans l'intérieur du Brésil. Première partie. Voyage dans les provinces de Rio de Janeiro et de Minas geraes. Tome 2, p. 337.

skjellige Tider ere vedföiede hans beröimte Undersögelser om Brasiliens uddöde Dyreverden i vort Selskabs Skrifter, findes Jaratataca'en endog slet ikke anført. Da han senere optager den, skeer det kun ifölge Indvaanernes Vidnesbyrd, og han oplyser ved denne Leilighed udtrykkelig, at han vel allerede længe havde hört tale om et Dyr med to hvide Striber henad Ryggen, hvilket han jo rigtignok havde antaget, maatte være en Mephitis, men hidtil undladt at omtale i sine Afhandlinger i det Haab engang selv at faae det at see og derved at erholde Vished i saa Henseende. Han havde imidlertid atter saa godt som opgivet dette Haab paa Grund af Brasilianernes uovervindelige Modbydelighed for at beröre Jaratataca'en, og vil derfor nu ikke længere udelukke fra Listen over de nulevende Pattedyr et Dyr, som han med fuld Vished veed, forekommer i den Egn, hvis Fauna han har gjort til Gjenstand for sin Forskning, og det saa meget mindre, som han ved sine Huleudgravninger har fundet Levninger, der vise, at et Stinkdyr ogsaa i længst forsvundne Tider har beboet Velhasdalen.¹⁾

Noget heldigere have v. Spix og v. Martius været; thi de maae dog idetmindste have seet Jaratataca'en; de fortælle nemlig i deres Reise, at dette Dyr forekommer i de saakaldte Campos geraes omkring Byen Contendas i den nordre Deel af Provindsen Minas, og at det der nogle Gange ved sin stinkende Excretion har nödt dem til at afstaae fra at forfølge det. Man kunde endog fristes til at antage, at de virkelig havde skudt det paa deres Jagter i hine Egne; thi de nævne det ligefrem blandt de forskjellige Dyr, som de der nedlagde²⁾; men dette er dog nok kun en mindre nöiagtig Udtryksmaade, da Martius ved senere at skildre et nyt Möde, som han havde med dette Dyr i en anden Egn, nemlig ved Floden Carynanha paa Grændsen af Provindserne Bahia og Minas, udtrykkelig beklager, at han og hans Reisefælle ikke have været saa heldige at forskaffe sig Jaratataca'en til deres Samlinger, og Alt, hvad han siger om dens Udseende, indskrænker sig til, at han kalder den et væselagtigt Dyr.³⁾ Endnu paa et tredie Sted i de bayerske Reisendes beröimte Værk finder man dette Dyr omtalt; det opregnes nemlig ogsaa blandt Diamantdistriktets Pattedyr; men det fremgaaer paa dette Sted ikke af Ordene, om de Reisende her tale af egen Erfaring eller kun stötte sig til Beboernes Angivelser.⁴⁾

For Forekomsten af et Stinkdyr i Omegnen af Byen Bahia finder jeg kun en eneste Hjemmel, nemlig i det gamle Skrift af Gabriel Soares de Souza: *Tratado descriptivo do Brazil em 1587*.⁵⁾ I denne sin Bog omtaler han blandt de omkring

¹⁾ Kgl. Danske Vid. Selsk. naturvid. og mathem. Afhandl. 9 Deel. 1842. P. W. Lund, Fortsatte Bemærkninger over Brasiliens uddöde Dyrskabning. Lagoa Santa d. 27de Marts 1840. p. 128 og 132.

²⁾ Reise in Brasilien in den Jahren 1817 bis 1820. Zweiter Theil. München 1828, p. 521 und 542.

³⁾ l. c. p. 581.

⁴⁾ l. c. p. 464.

⁵⁾ Dette höist mærkelige Skrift, der stedse vil vedblive at være en af de allervigtigste Kilder til Kund-

Bahia forekommende Dyr i det 99de Capitel ogsaa et, som kaldes Jaguarecaca, en Benævnelse, i hvilken vi formodentlig have dets oprindelige Navn i Tupi-Sproget, hvoraf det nu almindelig brugte vistnok kun er en Forvanskning. Han beskriver den gennemtrængende, næsten uforgængelige Stank, som dette Dyr udbreder og benytter som Forsvarsmiddel, saa omstændeligt, at man ikke kan nære nogen Tvivl om, at det jo er en Mephitis, der menes; men de faa Ord, Soares siger om sin Jaguarecaca's Udseende, ere ikke tilstrækkelige til at give nogen klar Forestilling om den og indeholde desuden en saa aabenbar Urigtighed, at det er tvivlsomt, om han ogsaa virkelig selv har seet den, eller om han ikke snarere kun omtaler den efter Andres Fortællinger.¹⁾

Maa det nu ogsaa ved alle disse forskjellige Data ansees for hævet over al Tvivl, at en Mephitis virkelig er udbredt over hele det indre Høiland i Provindserne Minas og Bahia, saa fremgaaer det imidlertid tillige af dem, at end ikke de Forfattere, som dog selv have mødt Jaratataca'en paa deres Reise, have havt synderlig mere end et flygtigt Glimt af den. Det er derfor klart, at ethvert Forsøg paa at henføre den til en eller anden bestemt Art kun kunde skee efter et aldeles löst Skjøn og med saa meget mindre Udsigt til at treffe Sandheden, som Farvetegningen jo hos alle Arterne viser sig som hvide Striber paa sort Grund, og det derfor er saa meget vanskeligere uden nöiagtig Undersøgelse at afgjøre, hvilket Art man har for sig. I Fölelsen heraf valgte Dr. Lund den rigtige Udvei kun at optage Jaratataca'en som Mephitis sp.? Andre Forfattere have imidlertid prøvet paa at give den et Navn, og v. Spix og v. Martius kalde den saaledes „Mephitis foeda Illig.“²⁾ Dette Artsnavn hidrører dog oprindeligen ikke fra Illiger, men fra Boddaert, der i sin Elenchus har optaget Buffons Chinche som „Viverra foeda“³⁾, men det er saa aldeles blevet fortrængt af

skaben om Brasilien i det første Aarhundrede efter Opdagelsen, blev oprindelig af dets Forfatter under Philip den Andens Regjering i Aaret 1587 indgivet til Vicekongen af Portugal, Cristovam de Moura, men synes kort derpaa at være blevet udbredt i flere Afskrifter i Portugal og Spanien. I næsten 240 Aar eksisterede det kun som Manuscript, og blev som saadant mere eller mindre benyttet af forskjellige Forfattere, og navnlig i den nyere Tid af Manoel Ayres de Casal, R. Southey, Martius og Ferd. Denis. Forfatteren var imidlertid i Tidens Løb gaaet iglemme, hans Skrift tilskreves en Anden, og da det 1825 førstegang blev udgivet i Trykken af Academiet i Lissabon (i Collecção de noticias para a historia e geographia das nações ultramarinas Vol. III), udkom det derfor heller ikke under Navn. Det var forbeholdt en brasiliansk Historiker, F. A. de Varnhagen, at give Gabriel Soares de Souza en om end sildig Opreisning og endeligen under den retmæssige Forfatters Navn paany at udgive et Skrift, som, hvis det var blevet trykt i rette Tid, forlængst vilde have gjort Soares ligesaa bekjendt som Lery og Marcgrav. Varnhagens af Commentarer ledsagede Ud gave udkom 1851 i Rio de Janeiro, og findes i 14de Deel af Revista do instituto historico e geographico do Brazil.

1) Han siger nemlig, at Jaguarecaca's Hænder og Födder ere dannede som Abernes (os pés e mãos da feição dos bogios), see: Revista do Inst. hist. e geogr. Tomo XIV, p. 248.

2) Reise in Brasilien, 2ter Theil, p. 521, 541 & 581.

3) Elenchus animalium, Vol. I, Roterodami 1785, p. 84.

den Benævnelse, som Tiedemann senere bragte i Forslag for det samme Dyr¹⁾, at det, mærkeligt nok, mangler endog i Synonym-Listerne i de nyere systematiske Værker, skjönt det dog foruden af Boddaert ogsaa i sin Tid er brugt af Illiger i hans Afhandling om Pattedyrenes geographiske Udbredning²⁾, fremdeles findes i et lille Skrift af Hellwig³⁾, og endelig bringes i Erindring af Lichtenstein i hans Afhandling om Mephitis-Slægten.⁴⁾ Man veed nu, at denne Art kun har hjemme i Nordamerika, og Jaratataca'en kan altsaa ikke henføres til den; men paa den Tid Spix's og Martius's Værk udkom, antoges den derimod netop at være udbredt over hele Amerika ligefra Canada til Patagonien, og det laa derfor disse Forfattere nær at give deres Jaratataca dette Navn, især da man dengang endnu var tilbøielig til, efter Cuviers Exempel, at slaae alle de af forskjellige Reisende i Amerika mere eller mindre udførligt omtalte sort- og hvidstribede stinkende Dyr sammen til et Par Arter.

A. de Saint-Hilaire, der ligeledes kalder Jaratataca'en *Mephitis foeda* Illig.⁵⁾, har hyppigen i sit Reiseværk ligefrem laant de systematiske Dyrenavne fra Spix og Martius, og jeg anseer det for sandsynligt, at det ogsaa er skeet i dette Tilfælde. Rigtignok nævner han ved denne Leilighed ikke Spix som sin Kilde, skjönt han ellers samvittighedsfuldt pleier at gjøre det, hvergang han paa denne Maade har benyttet ham; men dette tør man dog vist tilskrive en Uagtsomhed, da det er mindre rimeligt, at St. Hilaire af sig selv skulde have valgt et saa sjelden forekommende og i den franske Litteratur næsten ubekjendt Navn.

I den allernyeste Tid har endelig Professor H. Burmeister omtalt Jaratataca'en i sin Oversigt over de Pattedyr, han har samlet eller iagttaget i Brasilien⁶⁾; han har imidlertid paa sin korte Reise ikke skaffet nogensomhelst ny eller selvstændig Oplysning om den, men optager den kun paa Lunds og Saint-Hilaires Autoritet som et i Minas forekommende Dyr; at ogsaa Spix og Martius gjentagne Gange har truffen den der, er undgaaet ham. I den Tro, at Navnet *Mephitis foeda* slet ikke forekommer i den zoologiske Systematik, antager han, at Saint-Hilaire i Distraction har nedskrevet dette Navn og „aabenbart“ meent *Mephitis suffocans* Illig. „allerede af den Grund, at det er

1) *Mephitis chinga*, Tiedemann's Zoologie 1ster Band, Landsbut 1808 p. 362.

2) Ueberblick der Säugthiere nach ihrer Vertheilung über die Welttheile, i Abhandlungen der Königl. Akademie der Wissenschaften in Berlin. Aus den Jahren 1801—1811, p. 74 & 109.

3) Tabellarische Uebersicht der Ordnungen, Familien und Gattungen der Säugthiere etc. Helmstädt 1819, p. 77.

4) Abhandl. d. Königl. Akad. d. Wissensch. zu Berlin. Aus d. J. 1836, p. 295 & 309.

5) Voyage dans les provinces de Rio de Janeiro et de Minas geraes. Tome II, p. 337.

6) Systematische Uebersicht der Thiere Brasiliens, welche während einer Reise durch die Provinzen von Rio de Janeiro und Minas geraes gesammelt oder beobachtet wurden. Erster Theil. Säugthiere (Mammalia). Berlin 1854, p. 110.

den eneste Art, der udbreder sig til Brasilien¹. Vi have allerede ovenfor seet, at det i denne Henseende vistnok forholder sig anderledes; men selv bortset herfra turde det ogsaa i og for sig være noget overilet af Burmeister saaledes uden videre at erklære Mellebrasiliens Jaratataca for den ovennævnte Illigerske Art eller med andre Ord for Azara's Yaguaré, da der dog virkelig er god Grund til at antage, at Nordgrænsen for dette sidstnævnte Stinkdyrs Udbredning falder ikke lidet sønden for selv den sydligste Deel af Provindsen Minas. Man maa nemlig erindre, at den saa nøiagtige og erfarne Azara udtrykkelig fremhæver, at Yaguaré'en slet ikke forekommer i Paraguay, der dog næsten gaaer ned til 28° S. B., og at han selv overhovedet ikke har truffet den norden for 29° 40'.¹⁾ Rigtigheden af Azaras Angivelse bestyrkes i det Væsentlige derved, at heller ikke Rengger har fundet dette Dyr i Paraguay trods sit sexaarige Ophold, og den kan efter min Mening ikke svækkes synderlig ved den Omstændighed, at Berlinermuseet, ifølge Lichtenstein, har erholdt Yaguaré'en fra Provindsen San Paulo i Brasilien²⁾, saalænge man ikke veed, fra hvilket Sted i denne store Provinds, som strækker sig i en Længde af henimod 112 Mile fra Troperne ned til 28° S. B., altsaa til en Brede, der nærmer sig den, paa hvilken Azara endnu har truffet denne Art. Burmeister har iøvrigt ogsaa selv følt det Mislige i at lade Yaguaré'en gaae saa høit op imod Nord som til Boa vista i Minas Novas (16½° S. B.), og det er vel for at raade Bod derpaa, at han erklærer Stinkdyret for snarere at være en sjelden Gjest end en regelmæssig Beboer af „den tropiske Deel af Brasilien“.³⁾ Men denne uden nogensomhelst Begrundelse henkastede Ytring staaer aabenbart i Strid med de ældre Beretninger, der noksom vise, at hvad for en Art Jaratataca'en end maatte være, saa kan den ialfald paa ingen Maade være særdeles sjelden i Provindsen Minas, og disse tidligere Angivelser kan jeg, om det behøves, bekræfte af egen Erfaring, idet jeg overalt, hvor jeg har reist paa den store indre Høislette, har fundet de mere erfarne Jægere vel bekendte med den, hvad ikke ret vel kunde være Tilfældet, hvis den virkelig var et Dyr, som kun en sjelden Gang forvildede sig ind over Provindsens Grændser.

Paa min sidste Reise i Brasilien har jeg endelig været heldig nok til at komme i Besiddelse af denne saalænge forgjæves efterstræbte Jaratataca og er derved sat istand til at give nogle af de Oplysninger om den, som Zoologien endnu stedse savner. Kort efter min Ankomst til Lagoa Santa i November Maaned 1854 ved Regntidens Indtrædelse mødte en af Beboerne en Nat et saadant Dyr i en Gyde midt i selve Landsbyen, dræbte det med en Stok og bragte mig det tidlig den næste Morgen. I Dödskampen havde Dyret

1) Azara, Don F. de, *Essais sur l'histoire naturelle des Quadrupèdes de la province du Paraguay*. Paris 1801. Tome I, p. 211, og *Voyages dans l'Amérique méridionale*. Paris 1809. Tome I, p. 277.

2) *Abhandl. d. Akad. d. Wissensch. zu Berlin*. Aus d. J. 1836. Ueber die Gattung *Mephitis* p. 274.

3) *Systematische Uebersicht etc.* p. 111.

udsprøitet sin Vædske og dermed befængt ikke blot sin Angriber og selve Gaden, der i flere Dage beholdt Lugten af den, men ogsaa tilsmudset sig selv. Jeg fik derved tillige Leilighed til at lære dette Secrets saa berygtede Stank at kjende og maa bekræfte Lichtensteins Udsagn om den forsaavidt, at den tilvisse ogsaa er forekommet mig yderst ubehagelig, skarp og næsten bedövende, men derimod ikke just Qualme eller Ækkelhed opvækkende. Meest syntes mig Stanken at ligne en Blanding af en overordentlig potenseret Hvidlögs- og Moschus-Lugt; den frembragte en temmelig stærk Hovedpine, men i den Grad overvældende, som den er forekommet andre lagtagere, fandt jeg den dog ikke hos mit Dyr; og skjönt jeg jo rigtignok maatte gjøre nogen Vold paa mig selv, kunde jeg uden Afbrydelse tilendebringe Præparationen af det, et Arbeide, der medtog et Par Timer.

Det var en Hun, og ikke blot et udvoxet men et gammelt Dyr, paa hvis Cranium de fleste Suturer allerede vare forsvundne, og Tænderne (navnlig Fortænderne) vare betydelig slidte. Som det var at vente, viste det sig at være en fra *Mephitis suffocans* forskjellig Art, som jeg ikke finder beskrevet, og for hvilken jeg tillader mig at vælge Navnet *Mephitis Westermanni* efter vor bekjendte Entomolog ikke blot paa Grund af den Höiagtelse og Erkjendtlighed, jeg personlig skylder ham, men tillige som en ringe Anerkjendelse af den uegennyttige Interesse, hvormed han oftere gjennem en lang Aar-række har bidraget til Forögelsen af det Kongelige naturhistoriske Museums Samlinger.

***Mephitis Westermanni* Rhdt.**

fusco-nigra, vittis duabus latis pallide-isabellinis ad caudam usque protensis, per dorsum stria media angustissima nigra sejunctis. Cauda pallide-isabellina, basi subtus nigra. Longitudo corporis 332 Millim., caudae 310, stirpis caudae 200.

Ligesom de övrige hidtil i Sydamerika opdagede Stinkdyr hörer ogsaa denne Art til Underslægten ***Thiosmus***, hvis forskjellige, i Tandforholdet¹⁾, i de nögne Fodsaaler, i Snudens Form og i de næsten rudimentære ydre Ören prægede Særkjender, den alle besidder, og indenfor hvilken den hörer til de mindste, men tillige til de ziirligst tegnede Arter.

Legemsbygningen er noget plump, og navnlig er det fladtrykte, bagtil brede Hoved temmelig stort i Forhold til Dyrets Störrelse.

¹⁾ I Wagners Fortsættelse af Schrebbers Säugthiere Supplementb. II S. 190 angives ved en Skrivfeil den Fure, hvormed Fortænderne i Underkjæben ere forsynede hos *Thiosmus*slægten, at findes paa Forsiden istedetfor paa Bagsiden af Tænderne. Hos det her beskrevne Stinkdyr ere Fortænderne saa stærkt slidte, at det kun er svage, men dog kjendelige Spor, der ere tilbage af Furen.

Pelsen sammensættes som sædvanligt af glatte, glindsende Börstehaar og af kortere, noget krusede Uldhaar, som dog ikke ere synderlig tætte, og som ganske skjules af de talrigere og længere Börstehaar eller Pelshaar. Paa Hovedet og tildeels paa Poterne er Haarvæxten kort og tætsluttende; paa Kroppen er den længere, reiser sig noget mere i Veiret og tillager i Længde henad mod Bagkroppen, saa at Pelshaarene paa Krydset ere 60 Millim. lange, medens de over Skuldrene kun naae en Længde af 26 til 28 Millim. Halen endelig er gjennem hele Længden besat med grove, meget lange Haar, der rage ikke mindre end 126 Millim. udover Halespidsen, og mellem hvilke der kun lige ved Haleroden er sparsomt indblandet nogle blødere, svagt krusede Börstehaar; den er just ikke særdeles tæthaaret, men faaer dog et busket Udseende paa Grund af Haarenes betydelige Længde.

Dyrets Grundfarve er sort med et brunligt Anstrøg, der navnlig er stærkt fremtrædende paa Hovedet. Den lyse Tegning er ikke reen hvid, men har en bleg Isabellefarve; den begynder paa Issen lidt bagved Öiet som et bredt enkelt Baand med en fortil i en stump Spidse endende Contour, og fortsætter sig derpaa over Nakken hen paa Halsen med en Brede af 55 til 60 Millim; lidt foran Skuldrene spalter dette Baand sig i tvende, endnu stedse brede (38 til 40 Millim.) Striber, som langs Ryggen strække sig lige til Haleroden, stedse aftagende i Brede, indtil de endelig ved deres Ophör endnu kun ere 15 til 16 Mill. brede. Hvad der imidlertid fornemmelig synes karakteristisk for Tegningen hos denne Art, er det ubetydelige sorte Mellemrum, der bliver tilbage mellem de lyse Striber langs Ryggens Midtlinie; de adskilles nemlig ikkun ved en yderst smal Stribe, som i Begyndelsen neppe har 3 til 4 Millimeters Brede og som, skjönt den rigtignok bagtil lidt efter lidt udvider sig noget, dog ikke ved Haleroden, hvor den ender, naaer en større Brede end 8 til 9 Millim., altsaa omtrent det Dobbelte af den, som den havde ved sit Udspring. Da Ryggens isabellegule Striber i den forreste Deel af Kroppen tilsammentagne ere lidt bredere end det enkelte fra Issen henover Halsen sig strækkende Baand, hvorfra de have deres Udspring, og da de paa den anden Side atter blive smallere bagtil, blive Yderrandene af den lyse Tegning ikke parallele indbyrdes, men convergere lidt imod begge Ender og navnlig bagtil, saa at Afstanden mellem dem over Nakken udgjör 50 Mill., lidt bagved Skuldrene stiger til henimod 80, men ved Haleroden kun udgjör 40 til 42 Mill. Halen er isabellefarvet ligesom Ryggens Striber med Undtagelse af et kort Stykke paa Undersiden nærmest Roden, hvor Haarene have Kroppens dybe brunsorte Farve. Paa dens Overside ere rigtignok de Uldhaar, som i et kort Stykke ere indblandede i de meget længere isabellefarvede Börstehaar, af sort Farve; men deres Mængde er saa ringe, og de komme saa lidt tilsyne, at de neppe formaae at give Halen et lidt isprængt Udseende paa det Sted, hvor de findes, og det er i Grunden först ved at söge efter dem; at man bliver dem vaer.

Ved Örenes bageste og nederste Rand findes en lille hvidguul Plet, og en uregelmæssig Stribe eller langstrakt smal Plet af samme Farve strækker sig langs Struben hen til Underkjæbens forreste Spidse. Snudebørsterne og nogle paa Kinden nedenunder og bag Öiet siddende Börster ere sorte; Öiet bruunt med en rund og sort Pupil.

Klöerne ere, som sædvanlig, horngule og meget længere paa Forpoterne end paa Bagpoterne; ogsaa deres indbyrdes Størrelsesforhold er det sædvanlige, de 3 midterste ere betydelig længere end Yder- og Indertlaens Klöer, men indbyrdes paa det Nærmeste lige lange. De nøgne Fodsaaler og Snuden have en sort Farve.

Til de Maal, der allerede ere optagne i Artsmærket, vil jeg her endnu tilføie følgende:

Afstanden fra Snudespidsen til Öiet hos det nylig dræbte Dyr	37 Mill.
Afstanden fra Snudespidsen til Örets Forrand	68 —
Mellemkloen paa Forpoterne (Krumningen uberegnet)	22 —
Mellemkloen paa Bagpoterne	8 —
Craniets Længde ¹⁾ , maalt fra Fortænderne til bageste (øverste) Rand af Foramen magnum	76 —
Beenganens Længde	32 —
Breden mellem Aagbuerne	50 —
Længden af Overkjæbens Kindtandrække	19 —
Længden af Underkjæbens Kindtandrække	24 —

Selv afseet fra den tilfældige Varieren i Tegningen, som forekommer i det mindste hos et enkelt Stinkdyr (*M. chinga*), synes det som om de lyse Striber hos flere Arter forandre sig endeel med Alderen, og det er derfor vel muligt, at det Samme i Fremtiden vil vise sig ogsaa at være Tilfældet med den her beskrevne Art. Hvor ønskeligt det nu ogsaa havde været, om jeg havde været istand til at give Oplysning i denne Henseende, mener jeg dog, at man ikke behøver at afvente en saadan for med tilstrækkelig Sikkerhed at udtale sig om Artens Berettigelse og Selvstændighed, da man jo heldigviis kjender baade det gamle og det unge Dyrs Tegning hos begge de Arter, med hvilke den efter den geographiske Udbredning snarest kunne formodes at falde sammen, *M. suffocans* og *M. chilensis*, og da en Sammenligning let viser den væsentlige Forskjel mellem hver af disse og *Mephitis Westermanni* i den ældre Alder.

Hos begge de ældre Arter naae de lyse Striber nemlig (idetmindste hos de gamle Dyr) ikke til Halen, men forsvinde allerede over eller foran Lænderne; de udspringe fremdeles fra et tværs over Baghovedet løbende skarpt begrændset Tverbaand, og selv om dette,

¹⁾ Jeg beklager ikke at kunne give nogen Oplysning om det øvrige Skelet, som blev bortstjaalet af et eller andet Rovdyr, medens det, efter at være præpareret, var hængt op for at tørres.

som hos Yaguaré'en, forsvinder hos det meget gamle Dyr, og Striberne smelte sammen paa Nakken, ere de dog langs Ryggen skilte ved et meget bredere Mellemrum end Tilfældet er hos Jaratataca'en. Hos *M. suffocans* have Striberne dernæst en reen hvid Farve og ere ganske smalle, og Halen er ikke blot forholdsviis kortere og mere korthaaret end hos den nye Art, men den er desuden sort, og blot et Stykke langs Siderne forsynet med en ganske smal, linieformig, hvid Stribe, der endog kun findes hos det unge Dyr og senere aldeles forsvinder. Hos *M. chilensis* ere Striberne, navnlig ved deres Udspring fra det en Bue dannende Tverbaand, bredere end hos Yaguaré'en; men der mangler dog meget i, at de have den Brede, de naae hos vor nye Art. En væsentlig Forskjel ligger ogsaa i Halens større Korthed hos *M. chilensis*, saa at den, skjönt denne Art er større end den brasilianske, dog er ikke lidt absolut kortere, og endelig ere Haarene paa Halen hos *M. chilensis* ikke mere end halv saa lange som de ere hos *M. Westermanni*, hvor de jo have den meget betydelige Længde af 4 til 5 Tommer.

Fra Underslægten *Thiomus*'s övrige Arter er den her beskrevne endnu mere forskjellig, og en nærmere Sammenligning derfor ikke nödvendig.

Forklaring over Tavlen.

Fig. 1. *Mephitis Westermanni*, afbildet i en Trediedeel af den naturlige Störrelse.

- 2. Craniumet, seet fra Siden.
- 3. Tandrækken paa den ene Side i Overkjæben.
- 4. Tandrækken paa den ene Side i Underkjæben.

De tre sidste Figurer ere afbildede i naturlig Störrelse.

Vid. Selsk. Skrifter V Række, natur og mathem. Afd. IV Bind. Reinhardt. Et nyt Stinkdyr fra Brasilien.

E. Forthing del. ad nat.

E. Forthing & Aug. Hansen^s lith. Trykkerie.

Mephitis Westermanni.